

Arrest

nr. 194 858 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 112 066 van 16 oktober 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, komt op 6 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op dezelfde dag asiel aan.

1.1.1. Op 23 februari 2009 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 35 958 van 15 december 2009 het beroep tegen deze beslissing.

1.1.2. Op 15 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 58 666 van 28 maart 2011 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.1.3. Op 27 mei 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 67 309 van 27 september 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 14 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 maart 2012 wordt de aanvraag verworpen. Nadat de Raad bij arrest nr. 112 067 van 16 oktober 2013 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing heeft verworpen, vernietigt hij bij arrest nr. 125 939 van 23 juni 2014 deze beslissing.

1.3. Op 6 februari 2012 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 15 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.4. Op 9 april 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar. Nadat de Raad bij arrest nr. 112 066 van 16 oktober 2013 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing heeft verworpen, vernietigt hij bij arrest nr. 126 915 van 10 juli 2014 deze beslissing.

1.5. Op 9 oktober 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

In voorkomend geval, ALIAS: (…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

■ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

■ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

■ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

■ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Geen arbeidskaart/Geen arbeidskaart - PV nr (...) opgesteld door Sint-truiden

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases: (...)

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09/04/2013

Betrokkene heeft een weigering van een aanvraag tot regularisatie ontvangen op 21/12/2012

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Waar de verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft het een beslissing die is opgesteld in het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoeker. Conform artikel 39, § 1, *iuncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: *Taalwetten Bestuurszaken*) dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. *In casu* werd de bestreden beslissing betekend door een inspecteur van de politie van Sint-Truiden, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (*cf.* RvS 28 januari 2011, nr. 211.569).

3.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.3. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in zoverre de middelen geformuleerd zijn tegen de beslissing van 13 maart 2012 *“betreffende een aanvraag 9bis”* (zie *supra*, onder punt 1.2.) en de bijlage 13sexies van 9 april 2013 (zie *supra*, onder punt 1.4.) nu het voorwerp van het thans voorliggende beroep enkel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 oktober 2013 is en er tegen de beslissingen onder de punten 1.2. en 1.4. afzonderlijke beroepen werden ingediend.

Nu de verzoeker in zijn verzoekschrift het voorwerp van het beroep omschrijft als het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en hierbij verwijst naar stuk 25 van de stukkenbundel bij zijn verzoekschrift, zijnde de *supra*, onder punt 1.5., weergegeven beslissing, wordt de verwerende partij bijgetreden.

De drie middelen die worden ontwikkeld tegen de beslissing van 13 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verworpen en de twee middelen die worden ontwikkeld tegen de beslissing van 9 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) zijn alle niet-ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel dat wordt ontwikkeld tegen de thans bestreden beslissing voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“a. Principes

Sans revenir sur ce qui a précédemment été invoqué au regard des articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, le requérant rappelle que :

« En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 , Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, §43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (souligné par le requérant).

Votre Juridiction l'a rappelé :

« (...) les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit.

Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment; C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007). Il s'en déduit que l'autorité administrative ne peut faire une application automatique dudit article 7 de la loi lorsque l'intéressé a préalablement fait état, dans une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9, alinéa 3, de la même loi, d'indications sérieuses et avérées d'une possible violation d'un droit fondamental reconnu et en tel cas de figure, le Conseil est des lors habilité, lorsque la partie requérante l'invoque en termes précis et circonstanciés dans sa requête, à écarter l'application dudit article 7 (en ce sens, CCE arrêt n°14.727 du 31 juillet 2008)».

Dans un arrêt, le Conseil d'Etat a précisé l'étendue des obligations de la partie défenderesse :
« (...) la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public ».

Dans un arrêt du 30 novembre 2012, Votre Conseil a admis qu'une décision fondée sur l'article 7, §1er, 3° et 74/14, §3, 3° devait être suspendu pour contrariété à l'article 8 de la Convention.

Concernant la notion de danger pour l'ordre public, il y a lieu de relever celle-ci doit être utilisée de manière circonspecte afin de motiver une mesure d'éloignement. Il est en effet de jurisprudence constante que les faits invoqués pour ce faire ne doivent pas consister en un comportement délictueux généralement quelconque, mais doivent présenter un degré caractérisé de gravité.

Il a été jugé, à cet égard, que l'existence d'une condamnation ne suffit pas à établir le risque de récidive et donc la menace que représenterait le requérant pour l'ordre public.

Faisant application de ces principes, le Conseil d'Etat a considéré que :
« Qu'en ce qui concerne le motif tiré de ce que l'intéressé a été pris en flagrant délit d'incitation à la débauche, qu'il peut compromettre l'ordre public et la sécurité nationale et « qu'il existe un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public », force est de constater que l'acte attaqué se limite à se référer à un procès-verbal, dont le contenu est ignoré du requérant, sans donner la moindre précision sur le trouble que ce dernier aurait causé ni sur les circonstances de celui-ci et que sur ce point, la motivation s'apparente à une clause de style ».

Dans un autre arrêt, le Conseil d'Etat avait déjà exposé :
« la prostitution, fut-elle « agressive », n'est pas un délit ; que le rapport administratif de contrôle d'un étranger (...) donne aucune précision sur l'éventuel trouble à l'ordre public que le demandeur aurait cause dans ce quartier à cette heure , que la deuxième motivation de l'acte attaqué ne suffit pas à le justifier au regard de l'article 7, al 1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 ».

Par ailleurs, la présomption d'innocence est un des principes fondamentaux qui régit notre système juridique. Dès lors, aucune discrimination au regard de la nationalité du contrevenant ne peut intervenir. En cas de constat de la commission d'une infraction susceptible d'initier l'action publique, les verbalisateurs doivent prévenir le magistrat de service et mettre le contrevenant à la disposition du magistrat de service.

Enfin, l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme impose :
« 78. La Cour l'a dit à de nombreuses reprises, l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils y sont consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un « grief défendable » fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié. La portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Les Etats jouissent en effet d'une certaine marge d'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur impose cette disposition (Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 48, CEDH 2000-VIII). Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être « effectif » en pratique comme en droit (Kudla, précité, § 157).»

b. Application au cas d'espèce

Premièrement, le requérant rappelle que les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme prévalent sur la législation interne de sorte que si un moyen précédemment invoqué tiré de ces dispositions étaient jugés sérieux, il conviendrait d'écarter les dispositions de droit susceptible d'y faire obstacle.

Deuxièmement, le requérant constate que la décision attaquée est totalement stéréotypée et ne précise en rien que le comportement du requérant consisterait en un comportement présentant un degré quelconque de dangerosité. De même la menace qu'il représentera pour l'ordre public s'assimile à une clause de style.

Troisièmement, le requérant considère que la décision attaquée fait totalement fi des faits de la cause. En effet, la partie défenderesse ne peut ignorer l'existence des recours pendant devant Votre Juridiction de sorte qu'il est prématuré de reprocher au requérant de n'avoir pas donné suite à des décisions qu'il conteste selon les voies prévues par la loi. Cette manière de procéder, même si les recours introduit ne sont suspensif de plein droit, relève d'une pratique contraire au droit au recours effectif.

De plus, tenant compte de cet élément et des arguments invoqués en termes de recours, il n'apparaît nullement de la décision attaquée que la partie défenderesse ait adopté une décision stéréotypée, plaçant le requérant dans des circonstances difficiles pour exercer ses droits de défense, dès lors qu'il doit agir en extrême urgence."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker formuleert uitdrukkelijk de volgende middelen tegen de thans bestreden beslissing:

In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikelen 3, 8 en 13 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikelen 7, 62 en 74/14 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker verwijst naar rechtspraak betreffende artikelen 3 en 8 EVRM, doch zonder duidelijk te maken waarom die artikelen in zijn geval geschonden zouden zijn door de thans bestreden beslissing.

"Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven in het kader van de gebonden bevoegdheid van de staatsecretaris, op grond van artikel 7,1° Vreemdelingenwet.

Verzoeker is niet in het bezit van geldige reisdocumenten, noch van een arbeidskaart. Hij heeft geen officieel adres in België.

Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 9 april 2013. Hoewel de bijlage 13sexies aangevochten wordt, blijft ze in het rechtsverkeer aanwezig zolang zij niet vernietigd wordt.

Verzoeker werd aangetroffen terwijl hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Zijn gedrag wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Hij is eveneens voorwerp van een inreisverbod.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet.

Hij stelt dat artikelen 3, 8 en 13 EVRM geschonden zijn, maar laat na te verduidelijken op welke wijze die artikelen geschonden zouden zijn.

"Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toevassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RVV nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het EHRM heeft meerdere keren geoordeeld dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 1-8 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De bestreden beslissing is proportioneel aan de feiten.

Het gedrag van verzoeker kan de openbare orde en de nationale veiligheid schaden. Verzoeker werd betrapt op zwart werk, terwijl hij niet in het bezit was van een arbeidskaart.

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM. (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). (R.V.V., nr. 14.326, 29 november 2007).

Verzoeker stelt dat het hem niet verweten kan worden geen gevolg te hebben gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien hij zijn recht op een daadwerkelijk middel wenste uit te oefenen en daarvoor een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld tegen de bijlage 13sexies van 9 april 2013.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker één van de motieven van de thans bestreden beslissing bevestigt, door toe te geven dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

De vordering tot schorsing die verzoeker ingesteld heeft tegen de bijlage 13sexies van 9 april 2013 werd verworpen bij arrest nr. 112.066 van 16 oktober 2013.

De schending van artikel 13 EVRM kan slechts in samenhang met andere artikelen van het EVRM worden ingeroepen. In casu verwijst verzoeker naar artikelen 3 en 8 EVRM, maar hij voert geen argumenten aan om de schending van artikelen 3 en 8 EVRM aan te tonen.

Verzoeker roept de schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet in. Hij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat de motivering van de beslissing slechts een stijf formule is wanneer iemand op heterdaad wordt betrapt en in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het proces-verbaal van vaststelling, zonder naar het inbreuk en de omstandigheden ervan te verwijzen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 74/14 Vreemdelingenwet geschonden zou zijn in casu, aangezien in de beslissing verwezen wordt naar:

- het inbreuk op de openbare orde, namelijk het presteren van een beroepsbedrijvigheid zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- het proces-verbaal van vaststelling;
- het gebrek aan officiële verblijfplaats in België;
- verschillende aliasen: D. M. (...), K. Y. (...);
- geen geldig reisdocument;
- het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar, van 9 april 2013.

Verzoeker betwist niet dat hij een beroepsbedrijvigheid heeft uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van de nodige machtiging.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

4.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 3°, 8° en 12°, en 74/14, § 3, 1°, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten omdat hij niet in bezit is van een geldig reisdocument, omdat hij geen arbeidskaart heeft, omdat hij geen officiële verblijfplaats in België heeft, omdat hij gekend is onder verschillende alliansen, omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat hem op 9 april 2013 werd betekend en omdat hij op 21 december 2012 een weigering van een aanvraag tot regularisatie heeft ontvangen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing stereotiep is en niet preciseert waarom hij een gevaar voor de openbare orde is. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan nochtans worden afgeleid dat hij geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid omdat hij geen arbeidskaart heeft, reden waarom de politie van Sint-Truiden een proces-verbaal opgesteld heeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ten overvloede

wordt erop gewezen dat aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten waarbij hem geen termijn wordt toegekend om dit vrijwillig te doen om meerdere redenen dan het loutere feit dat hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou zijn, met name ook omdat hij 1) niet in het bezit is van een geldig reisdocument, 2) geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar dat hem op 9 april 2013 werd betekend, en 3) geen officiële verblijfplaats heeft in België en er dus een risico op onderduiken bestaat. Elk van de twee eerste motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen en elk van de twee laatste motieven volstaat op zichzelf om de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten te schragen. Aangezien de verzoeker de onder 1) en 3) vermelde motieven onbesproken laat, heeft hij geen belang bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De verzoeker zal dus vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het

mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen brengt de verzoeker geen enkel element met betrekking tot een familie- of gezinsleven of een privéleven bij. Hij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, doch hiermee maakt hij het bestaan van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.2. Artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Te dezen werpt de verzoeker op dat de verwerende partij het gegeven dat er nog beroepen hangende zijn niet kan negeren en dat het voorbarig is om hem te verwijten dat hij deze beslissingen niet heeft opgevolgd, terwijl hij enkel gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen waarover hij beschikt, ook al zijn deze niet van rechtswege schorsend. Hij laat gelden dat deze manier van werken strijdig is met het recht op een effectief rechtsmiddel.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel echter niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien geeft de verzoeker in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Ten slotte – en geheel ten overvloede – wordt er nog op gewezen dat de beroepen tegen de beslissing van 13 maart 2012 waarbij de door de verzoeker op 14 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt verworpen en tegen het op 9 april 2013 ten aanzien van de verzoeker genomen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar inmiddels door de Raad reeds werden behandeld, zodat niet blijkt dat de verzoeker door de thans bestreden beslissing van een effectief rechtsmiddel werd beroofd inzake de genoemde beslissingen.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.3. Artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het begrip "bedreiging voor de openbare orde" met enige voorzichtigheid dient te worden toegepast, dat een veroordeling op zich niet volstaat voor het vaststellen van een risico op recidive en dat het vermoeden van onschuld een fundamenteel principe in ons rechtstelsel is.

Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoeker niet alleen omdat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid geen termijn wordt toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten, doch ook omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven overeenkomstig respectievelijk artikel 74/14, § 3, 1° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend te schragen. Minstens laat de verzoeker het motief dat er een risico op onderduiken bestaat onbesproken. Bijgevolg heeft hij geen belang bij zijn kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat hij een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.4. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)"

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 8° en 12°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker niet in bezit is van een geldig reisdocument, geen arbeidskaart heeft en geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat hem op 9 april 2013 werd betekend. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Minstens laat de verzoeker het motief dat hij niet in bezit is van een geldig reisdocument onbesproken. Bijgevolg heeft hij geen belang bij zijn kritiek tegen de overige motieven.

Tevens blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op het voorgaande, niet het geval is. De verzoeker maakt dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

4.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 41, 42 en 58 van de Taalwetten Bestuurszaken.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“a. Principes

La loi sur l'emploi des langues en matière administrative prescrit:

« Art. 41. (...).

Art 42. (...).

Art. 58. (...).» (souligné par le requérant).

b. Application au cas d'espèce

Le requérant vit en Belgique depuis 2008, moment où il a introduit sa demande d'asile.

Cette demande d'asile a été traitée en français.

Par ailleurs, ultérieurement, le requérant s'est toujours adressé à la partie défenderesse en français et, notamment, dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles.

Tous les recours pendant devant Votre Conseil sont rédigés en français et mentionne explicitement que le requérant fait choix de la langue française.

Il s'ensuit que le requérant a manifestement fait usage de la langue française dans ses rapports avec l'Office des Etrangers et, qu'en conséquence, cette administration centrale doit s'adresser à lui dans cette langue sous peine de nullité des actes adoptés à l'encontre du requérant

L'ordre de quitter le territoire attaqué étant exclusivement rédigé en néerlandais, il viole les dispositions invoquées au moyen.

Sur cette question le requérant ne peut souscrire à la motivation de l'arrêt rendu en extrême urgence, qui indique de manière incompréhensible :

« Le Conseil observe que (...) la partie défenderesse, service central au sens des lois coordonnées du 18 juillet 1966 (...) se doit de respecter l'article 41 de ces lois, qui est d'ordre public (...)

En l'espèce, s'agissant d'un ordre de quitter le territoire pris alors que le requérant se trouvait sur le territoire d'une commune située en région Flamande (...) la partie défenderesse pouvait faire usage du néerlandais ».

Dès lors que l'arrêt admet la qualité d'autorité centrale de la partie défenderesse et 1 application de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative, il ne pouvait, sans se contredire dans ses motifs, considérer que le lieu de notification d'une décision administrative permettait à ladite autorité centrale de déroger aux principes d'ordre public contenus aux articles 41, 42 et 58 des lois coordonnées sur l'emploi des langues susmentionnée.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel roept verzoeker de schending van artikelen 41, 42 en 58 van de wet van 18 juli 1966 op het taalgebruik in bestuurszaken.

Verzoeker stelt dat de centrale overheden één van de landstalen gebruiken in hun relatie met de particulieren, waarvan de particulieren zich reeds bediend hadden.

Verzoeker stelt dat zowel zijn asielaanvraag als andere aanvragen in het Frans werden opgesteld en dat de thans bestreden beslissing, zijnde een bijlage 13septies, tevens in het Frans diende te worden opgesteld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden bijlage 13septies geen beslissing is die genomen werd ingevolge een aanvraag ingediend door verzoeker, maar een eenzijdige beslissing is die de staatssecretaris in het kader van zijn gebonden bevoegdheid heeft genomen.

Verzoeker werd te Sint-Truiden betrappt op zwart werk. De politie van Sint-Truiden heeft die vaststelling opgenomen in het proces verbaal nr. (...).

De bestreden beslissing werd volledig in overeenstemming met de taalwetgeving in het Nederlands genomen door het Federaal bestuur en in het Nederlands ter kennis gebracht in het Nederlands taalgebied.

Het middel is ongegrond.”

4.2.3. Artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Artikel 42 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Artikel 58 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie die handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn: die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.

De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn.

De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar.”

Te dezen werpt de verzoeker op dat zijn asielaanvraag in het Frans werd behandeld en dat hij zich steeds in het Frans tot het bestuur heeft gericht, in het bijzonder in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het bestuur de beslissingen die op hem betrekking hebben dan ook op straffe van nietigheid in het Frans dient te nemen.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt echter vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen beslissing is die genomen werd in gevolge een aanvraag van de verzoeker. Het bestreden bevel werd immers genomen naar aanleiding van de vaststelling van de politie van de politiezone Sint-Truiden – Gingelom - Nieuwerkerken dat de verzoeker werd betrapt op inbreuken inzake de verblijfswetgeving. Het betreft dus een handhavingsmaatregel, die geenszins een antwoord biedt op enigerlei aanvraag vanwege de verzoeker waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 41, § 1, van de Taalwetten Bestuurszaken niet dienstig en mist het middel op dit punt juridische grondslag. Ook de tweede paragraaf van deze bepaling is niet van toepassing, nu de bestreden beslissing niet gericht is tot private bedrijven.

Bovendien toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een akte, getuigschrift, verklaring, machtiging of vergunning betreft waarvoor hij het gebruik van de Franse taal gevraagd heeft, zodat *in casu* ook de verwijzing naar artikel 42 van de Taalwetten Bestuurszaken niet dienstig is.

Conform artikel 39, § 1, *iuncto* artikel 17, § 1, a, van de Taalwetten Bestuurszaken diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is. Aangezien de bestreden beslissing werd betekend door een inspecteur van de politie van de politiezone Sint-Truiden – Gingelom - Nieuwerkerken, in het Nederlandse taalgebied dus, werd deze beslissing conform de Taalwetten Bestuurszaken in de Nederlandse taal opgesteld (*cf.* RvS 28 februari 2011, nr. 211.569). Aldus heeft de Raad, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, in zijn arrest nr. 112 066 van 16 oktober 2013 bij uiterst dringende noodzakelijkheid op goede gronden geoordeeld dat het bestuur op correcte wijze de bestreden beslissing in het Nederlands heeft opgesteld. Overigens blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet dat de verzoeker tegen voormeld arrest een voorziening in cassatie heeft ingesteld.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing strijdig is met enige bepaling van de Taalwetten Bestuurszaken, dient geen toepassing te worden gemaakt van artikel 58 van deze wetten.

Een schending van de artikelen 41, 42 en 58 van de Taalwetten Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN